

1. Když na pláních se stmívá, zní vytí smrtící,
 krb hlídej, moje milá a láduj ručnici,
 to v horách smečka hladová už sto let nesmí spát,
 za trest, že snědla pastora, co vlky měl tak rád.

R: V pustejch pláních věčný zimy
 bloudí sedm vzteklejch vlků,
 nemaj rádi zpěv a rýmy,
 jsou nervózní jak pes.

2. Když zlatokop si kopne, tak vlkům stoupne tlak,
 když kopne potmě do pně, tak vlky trefí šlak,
 divoká zvěř, co je k jídlu, hopsá sobě po lese,
 jen vlk má nervy v kýblu, nežere a třese se.

R: V pustejch pláních věčný zimy
 bloudí sedm vzteklejch vlků,
 nemaj rádi zpěv a rýmy
 a pro toho nejmladšího
 rytmus jako kdyby ani nebyl,
 debil.

3. Ty vlky pošle k Pánu prej čistá panna jen,
 když nevrátím se k ránu, tak s flintou vyjdi ven,
 Mejh kostí spatříš hromádku a sedm vlků kol,
 ty kosti seber do šátku, však dřív ty vlky skol.

R: Uposlechla nočních plků,
 vyšla spasit sedm vlků,
 střelila a za pět vteřin
 sežrali ji včetně peřin,
 jak mohla bejt čistá panna,
 když mě tolik milovala,
 v pustejch pláních
 na Klondajku, v zatracený zimě.